

Čís. 1494.

Kdo byl oprávněn odebírat věci, avšak pouze proti ohlášení, nedopouští se krádeže, odebral-li věci, neohlásiv toho.

(Rozh. ze dne 13. února 1924, Kr II 133/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 16. ledna 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ů 171, 176 II c) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a sprostil obžalovaného podle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby, že v době od března do října 1922 odejmul k svému prospěchu z držení a bez přivolení Čeňka J-y v P., u něhož byl jako palič cihel zaměstnán, 3 q kamenného uhlí za 132 Kč, tedy cizí movité věci v ceně přes 50 Kč, avšak pod 200 Kč, a že prý se tím dopustil zločinu krádeže podle §§ů 171, 176 II. c) tr. zák.

D ů v o d y:

Krádeže dopouští se, kdo pro svůj užitek, z držení a bez přivolení jiné osoby, odejme cizí věc movitou. V tomto případě zjišťuje rozsudek, že stěžovatel, jsa od března 1923 paličem cihel u Čeňka J-y, bral si po tu dobu kamenné uhlí, jehož byly nalezeny u něho 3 q. Rozsudek, dovolávaje se doznání stěžovatele, že uhlí vzal, že měl povinnost ohlašovati svému zaměstnavateli množství odebraného uhlí, a že tak neučinil, vyslovuje, že soud musil na základě tohoto doznání a svědecké výpovědi poškozeného uznati obžalovaného vinným krádeží, ježto výmluva obžalovaného, že považoval nehlášení za samozřejmé, nemůže ho sprostiti viny při doznáném závazku, ohlašovati uhlí. Dle toho stojí nalézací soud na stanovisku, odpovídajícím ostatně i svědecké výpovědi poškozeného, že obžalovaný uhlí bráti směl, máje toliko povinnost hlásiti množství odebraného uhlí, a spatřuje krádež již v tom, že množství odebraného uhlí neohlášoval, ač k tomu byl povinen. To však krádeže nezakládá. Neboť požadavek »bez přivolení« znamená nedostatek přivolení k odebrání vůbec a ne jen k odebrání bez ohlášení. Toto jest jediné svémocí, jež zavazuje po případě, jak zmateční stížnost dle §u 281 čís. 9 a) tr. ř. právem uplatňuje, pachatele k náhradě podle civilního práva, není však krádeží, když odebrání samému nechybělo přivolení poškozeného. Jest proto odsouzení pro krádež právně pochybené, zmateční stížnost odsouzeného odůvodněna, i bylo jí vyhověti, a obžalovaného pro nedostatek objektivní skutkové podstaty zločinu krádeže podle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby sprostiti.

Čís. 1495.

Zmaření výkonu úředního samo o sobě postačí ku použití vyšší sazby §u 313 tr. zák.